

НАШИЯ КОНКУРСЪ

ЗАЙЧЕ И КОСТЕНУРКА

Дрeги деца, на горната картина виждате едно зайче и една костенурка. Погледайте ги по-мeжко и се опитайте да спазите външния им вид, това, което виждате.

Първият три най-хубави съчинения ще бъдат наградени с хубави подаръци от редакцията на сп. „Нова картина галерия“. Вторите бонуси и частички на спонсорите и на „Великолепие“ имат право да участват вън този конкурс. Крайният срок е **1 май**.
Н. К. Г.

лика момичето, което ти бѣ спазило.

А майка му все плачеше и се караше:

— Ами че ти беше на кракъл отъ омертвѣл! Какво щѣе да прави бѣзъ тебѣ! Лъжѣ ти, лудѣ, лудѣ!

Между пактенигѣ се случи една госпожа, величавѣ.

— Каква груба мамѣ! — каза тя. — Зашо ѣ се кара? Ела съ мене, момичѣ! Лъжѣ никакъ, богата вѣща. Тамъ що ти бѣше добри: много нѣма да ти се кара. Ще се отнасяш съ тебе, като съ сестра. Пуснете я да дойде съ мене! Лъжѣ що ви данѣ пари, — каза тя като се обръщаше къмъ майката.

Майката още не опомнила се добри, споеше и гледаше безомислено величавѣ въ лицѣто.

Но Пьерина разбра; тя прегърна майка си и извика:

— Не, азъ ще остана при мамѣ! Някъ ни е добре тукъ.

Въ това време се приближи величавѣ господаринѣ.

— По-добре е да открияхъ подплата за въ тези бедни хора, — каза той и извади сто лева.

Другѣтѣ сѣщо почнаха да жертвуватъ,

и ѣй колѣто момиче.

— Не, не ни трѣбватъ пари, — каза Пьерина, — оно тукъ за туй оно поставени — да наглеждаме линията. Ако искате да ни направите услуга, кажете въ управленето на жѣлѣзницѣтѣ, че ни трѣбватъ колѣто е нужно и че не трѣба да пращатъ на нѣкое мѣсто; пожелете си да ни оставятъ тукъ.

— Добре, азъ ще поговоря за това, — каза единъ господаринѣ, облѣченъ въ униформа, — и се изля, че нѣма да ви уведомятъ. Но вие все пакъ вземете паритѣ: ще ви построятъ съ тѣхъ жилищѣ, ако управленето не се съгласи да ви остави на такова олово мѣсто. Може да ви пращатъ въ другъ кварталъ, дето е по лека работѣ.

Въ това време дойдохъ вагони, за да превозятъ патницигѣ на другата страна на пропастѣта.

Всички си казаха споговъ отъ Пьерина; жесина и цѣлуваха и ѣ подаряваха по нѣщо за спонѣтъ.

— Колко ни е драго! — каза Пьерина на майка си. — Сега нѣкъ навѣрво ще ни оставятъ въ нѣщата къщица.